

Tato diplomová práce se zabývá jednak charakteristikou slovesného kořene j-d-a (vědět, poznat) v Pentateuchu na místech, kde Bůh či Hospodin je subjektem, a jednak tím, jak toto sloveso vykládá rabínská a patristická literatura. První část práce se věnuje obecné charakteristice tohoto slovesa v kontextech, kde může hodnotně vypovědět něco o Bohu či Hospodinu jako o svém subjektu. Druhá část práce se zabývá exegezemi dvou specifických výskytů slovesa j-d-a v tzv. bezpředmětné vazbě, která se vyskytuje v Pentateuchu pouze na dvou místech, v Gn 18,21 a Ex 2,25. Tyto dva výskyty spojuje vedle slovesa j-d-a i obtížnost jejich výkladu a řada dalších motivů, zejména termín úpění. V obou případech jde o úpěnlivé volání trpících, na které navazuje Boží reakce. V Gn 18,21 jde o úpění přicházející ze Sodomy, v Ex 2,25 naopak úpěnlivě volají synové Izraele z Egypta. Boží poznání však nepředchází těmito situacím, nýbrž je reakcí na ozývající se křik. Třetí část práce se zabývá tím, jakým způsobem uvedená dvě místa vykládá rabínská a patristická literatura, které se dají považovat za sesterské vykladačské tradice prvních století křesťanského letopočtu.